

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 11

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Octombrie 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Cuprinsul

1. Iubirea Ta, Isuse E. Frențescu
2. Creștinismul Domnului Hristos
3. Cultul Maicii Domnului I. Bătrâna Voivodeni
4. Momente de deprimare ale
predicatorului Prelucrare
5. Cântec închinat nădejzii I. Bătrâna Voivodeni
6. Am fost bolnav N. Gheorghiuță
7. Voioșia dăruitorului R. Artinian
8. Iubirea Petre V. Cazan
9. Consacrare N. Gheorghiuță
10. Suflete, ia seama bine Alex. Suciu
11. Studii biblice

Diverse

- Rugăciune trimeasă
- Istoria Bisericească
- Cugelări pentru ziua Domnului
- „Jugul Meu este ușor“
- Am găsit!
- Să fim sănătoși
- Biblia pe dinafară
- Rezultatul concursului de poezii
- Și eu știu
- Soșta Redacției

Iubirea Ta, Isuse

A Ta iubire, Doamne-i, mare,
Intinsă-i peste țări și mări;
E leac alinător în stare
Să vindece orice dureri.

Iubirea Ta nu cată'n față
Cî'n inimă la fiecare;
Vestește pacea'n orice casă
Și-i necuprinsă de hotare.

Iubirea Ta este bogată:
A dat mereu și va tot da;
Jertfește totul, fără plată,
In orice loc ea s'ar afla.

Cu cât a fost mai alungată
De pe-al pământului cuprins,
A Ta iubire minunată,
Cu-atât mai tare s'a întins.

Iubirea Ta-i fermecătoare;
O lume'ntreag'a cucerit.
Și prin iubirea-Ți jertfitoare,
La Tine și eu am venit.

Și-acum atât mă'nveselește,
Parcă's purtat pe-așripi de nori!
Iar dorul după Tine-mi crește;
Te-aștept Isuse, să cobori.

Caransebeș

E. FRENȚESCU

CREȘTINISMUL

DOMNULUI HRISTOS

Se constată o realitate tristă: mulți din acei care se cheamă a fi creștini se află în aceeași situație în care se afla acel tată pe care fiul său, întrebând fiind dacă este creștin, îl descria astfel: „Da, el este creștin, dar nu prea are preocupări de felul acesta”. Mulți sunt acei care cred că sunt buni creștini dacă sunt morali și bine crescuți, dacă sunt cinstiți și drepecți, dacă se mai și roagă din când în când, și dacă mai fac, poate, și unele sacrificii în folosul unor lucrări creștine. Ei se manifestă și se mișcă numai în limitele faptelor Legii: „Să nu faci”. Cu alte cuvinte, ei înțeleg că toată datoria lor față de Dumnezeu constă în cuvinte de opreliște în loc să vadă în această Lege aceea ce ne este descoperit de Evanghelie: dreptatea arătată în viața Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Dacă se poate spune că creștinismul nostru este ceva, atunci el este o netăgăduită putere pentru a face bine. Viața Domnului Hristos n'a fost o viață negativă, adică numai de a nu face ceva. Cât este de adevărat faptul, că niciodată „El n'a făcut păcat, și în gura Lui nu s'a găsit vicleșug” (1 Petru 2, 22.), pe atât de adevărat este și faptul că El „umbla din loc în loc și făcea bine.” (Fapte 10, 38) Nu constă, în mod precis, în aceasta deosebirea între „faptele Legii”, sau „dreptatea pe care o dă Legea”, pe de o parte, și „ascultarea în credință”, sau „dreptatea care vine prin credință”, de altă parte? Decalogul (cele 10 porunci), luat în mod literal, oprește păcatul. Felul lui de a vorbi este cel al interzicerii, atunci când zice: „Să nu faci cutare, sau cutare”. Acela care nu călca aceste porunci formale era, din punct de vedere al neprihănirii pe care o dă Legea, înafara oricărei învinuiri, așa cum declară despre sine însuși apostolul Pavel că era „cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană”. (Filip. 3, 6).

Legea lui Dumnezeu cere mai mult decât o bunătate negativă.

Dacă n'ar fi așa, atunci cei morți ar fi aceia care ar păzi-o cel mai bine. Legea nu se întemeiază pe a nu face ceva, ci pe caracterul lui Dumnezeu însuși. Ceea ce caracterizează pe Dumnezeu, este iubirea. (1 Ioan 4, 8). Iubirea este principiul pe care se întemeiază Legea. Dumnezeu iubirii a dat Legea Sa din iubire. Iubirea singură poate împlini Legea. Apostolul spune că iubirea este împlinirea Legii. Pe de altă parte, apostolul Ioan zice: „Căci iubirea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele”. (1 Ioan 5, 3) Iată cuprinsul Legii așa cum ni l-a arătat însuși Domnul nostru Isus Hristos: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Mat. 22, 37—40).

Iubirea nu constă numai a nu face ceva; ea este o putere care te constrânge la fapte bune. Dumnezeu a iubit o lume căzută în păcat. Aceasta nu L-a determinat pe Dumnezeu numai să nu-i facă niciun rău sau numai să-i dorească binele, ci L-a făcut să trimeată pe Fiul Său la moarte pentru mântuirea omului păcătos. Domnul Isus Hristos a iubit lumea și pentru aceasta El s'a dat pe sine însuși, a părăsit cerul și toată mărirea lui, a sacrificat tot ce a putut sacrifica, a suferit tot ce a putut suferi, și toate acestea pentru că El a iubit pe păcătos. Viața Sa ne-a împărtășit și nouă viață. În caracterul Lui plin de iubire se găsea toată neprihănirea cerută de Legea cea sfântă a lui Dumnezeu.

Cei din poporul ales au păzit litera Legii dar erau, cu toate acestea, păcătoși, căci „cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat”. (Iacob 4, 17) Cuvântul lui Dumnezeu declară că păzirea Legii înseamnă iubire. (Deut. 6, 1—9; 10, 12. 13) Dar pentru că cei mai mulți nu credeau și nu erau gata să ia seama la Cuvântul lui Dumnezeu, dincolo de litera simplă a Legii ei nu mai vedeau nimic. Acei care prin cre-

dință au înțeles adevărul că Legea lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât o simplă opreliște și care și-au dat seama că sunt incapabili să aibă această iubire pe care ea o cere, au fost conduși să caute pe Dumnezeu prin credință. Ei au fost, în felul acesta, aduși la Evanghelie, la neprihănirea lui Dumnezeu prin credință. Prin această credință dreptatea lui Dumnezeu, descoperită în caracterul lui Isus Hristos, este atribuită păcătosului pentru tot trecutul (Rom. 3, 20—23), și prin aceeași credință Spiritul lui Hristos ajunge să fie spiritul celui credincios și iubirea lui Dumnezeu este răspândită în inima sa prin acest spirit. (Rom. 5, 5).

Aceasta înseamnă că dacă creștinul are Duhul lui Hristos, el va face lucrările (faptele) lui Hristos. Bunătatea caracterului său nu va fi o simplă bunătate negativă, ci una care va trece la fapte plăcute lui Dumnezeu. Un astfel de creștin va face binele; el va căuta binele altuia; va lucra pentru suflete, se va sacrifica pentru ele și va înălța rugăciuni sincere către Dumnezeu pentru mântuirea lor. Faptele sale nu au ca scop viața, ci ele izvorăsc din viață. El lucrează binele nu pentru că este obligat, ci „constrâns de iubirea lui Hristos.”

A fi creștin, înseamnă a fi asemenea lui Hristos. Ai și tu, iubite suflete, acest creștinism? Oare în felul acesta ai învățat să cunoști pe Mântuitorul tău? Lucrezi și tu pentru Hristos și pentru cauza Sa, sau creștinismul tău se mărginește numai la a nu face nimic contra Lui?

Dacă n'ai în inima ta iubirea Lui care să te constrângă la lucru, caut-o acum; caut-o cu toată inima, și dacă vei face așa, căutarea ta nu va fi zadarnică; pentru că dacă oamenii știu să dea lucruri bune copiilor lor, „cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer”. (Luca 11, 13) De aceea „cereți și veți primi, pentru că bucuria voastră să fie deplină.”

CULTUL

MAICII DOMNULUI

Așezată în fruntea tuturor sfinților, Sfânta Maria este astăzi obiectul supremei adorațiuni pentru o parte însemnată a creștinilor din zilele noastre. De aceea, cultul instituit în onoarea ei, aproape unanim admis, este mai înfloritor ca oricare altul.

Evenimentele mai însemnate din viața Maicii Domnului sunt comemorate de creștini în cursul fiecărui an prin câteva sărbători. În astfel de zile, locașurile de închinare răsună de cântări de slavă, prin care se împletesc cununi de laudă celei mai alese dintre ființele pământene. Tot cu prilejul acestor praznice, creștinii își pleacă, înaintea ei, genunchii și-i înalță rugăciuni prin care cer mijlocirea ei pe lângă Fiul ei. Cinstirea Sfintei Maria se face tot atât de mult, și prin reprezentarea ei, — singură sau în scene biblice, — pe icoanele care împodobesc locașurile de închinare și chiar casele particulare.

În dorința de a se face plăcuți celeia care s'a învrednicit a fi după trup maica lui Isus Hristos, creștinii se mai străduiesc s'o preamărească și să înconjoare cu slavă persoana ei, dându-i alese numiri. Astfel avem prilejul să auzim că i se spune: Impărăteasa Cerului, Impărăteasa maică, Mijlocitoare către Fiul ei, Pururea Fecioară. În secolul al V-lea sinodul ecumenic ținut la Efes (431) consfinți numirea de „Născătoare de Dumnezeu”, numire împotriva căreia se ridicaseră unii în acel timp.

În Biserica apuseană „Litaniile Sfintei Fecioare” o numesc: Poarta cerului; Arca alianței; Steaua dimineții; Salvarea suferințelor; Refugiul păcătoșilor; Mângâierea întristaților; Regină a îngerilor, patriarhilor, profetilor, apostolilor, martirilor, confesorilor și a tuturor sfinților. Alfons de Ligouri în cartea sa „Onorurile Mariei”, publicată în anul 1784 la Veneția și tradusă în toate limbile principale, o prezintă ca Regină a cerului; Dătătoarea oricărui har; Calea Mântuirii; apoi: Conlucrătoare a

îndreptării, Mijlocitoare și Salvatoare.

Ceea ce ne surprinde este că acest cult cu aspectele lui actuale, a fost complet necunoscut creștinismului primar. Sfânta Scriptură nu vorbește nimic despre el. Poți citi această carte inspirată dela cele dintâi pagini ale Genezei, până la ultimul capitol al tainicului și simbolicului Apocalips și nu vei găsi un singur text măcar, care să îndreptățească instituirea lui. Istoricul care încearcă să dea de urma Cultului Maicii Domnului în Biserica primitivă apostolică, rămâne uimit de tăcerea pe care o păstrează în această privință întreg Noul Testament.

Niciunul dintre apostoli; nici chiar Iacob, fratele Domnului și nici Ioan, ucenicul iubit, căruia Domnul îi încredințase pe mama Lui, nu pomenesc un singur cuvânt care să dea de înțeles despre existența unui atare cult. O tăcere totală înconjoară în această privință pe Sfânta Maria în periodul apostolic. O tăcere care este cu atât mai inexplicabilă cu cât știm că, — potrivit unei vechi tradiții sprijinită pe mărturia lui Evodiu, ucenicul lui sf. Petru, urmată de aceea a lui Andrei Critianu, — Sfânta Maria a mai viețuit după înălțarea Domnului la cer timp de 21 ani împreună cu apostolii. Mutismul acesta este îndeosebi surprinzător în ceea ce privește pe apostolul Ioan, care avea pe Maica Domnului la el și care a scris așa de mult în acest timp, fără ca totuși să amintească de ea.

Sfânta Scriptură vorbește ultima dată de Sfânta Maria în Faptele Apostolilor. (cap. I, 14). Aci ne este înfățișată ca găsimdu-se împreună cu apostolii și cu ceilalți credincioși „în odaia de sus unde stăteau de obicei.” Ne-am aștepta ca, față cu locul privilegiat pe care-l deține astăzi în Biserica creștină, să ne fie înfățișată ca cinstită cu rugăciuni și cântări de către cei prezenți. Dar, dimpotrivă: Maica Domnului ne este arătată aci stăruind însăși în

rugăciune și în cereri către Tatăl împreună cu ceilalți credincioși.

Concluzia firească la care duc aceste stări de lucruri, este, că Biserica primitivă apostolică n'a cunoscut cultul Maicii Domnului sub niciunul din aspectele lui.

În ce privește timpul următor secolului apostolic, netăgăduit, literatura patristică se ocupă de Sfânta Maria. Astfel, găsim amintindu-se de ea: în „Epistola către Efeseni” (cap. 19) a sf. Ignatie, supranumit Teoforul († 110), ucenicul apostolului Ioan; în „Dialogul cu Trifon” a sf. Iustin Martirul (100—167); în „Adversus Haereses” (c. IV, 38) a sf. Irineu, episcopul Lyonului și ucenicul lui Papia; în scrierile lui Clement al Alexandriei (150—216); în scrierile lui Origen, Epifaniu, Ambrosin, Grigoriu de Nisa, etc.

Ar fi însă exagerat să se afirme că aceste scrieri vorbesc de Sfânta Maria cu intenția de a-i atribui un cult. Scriitori bisericesti despre care se face amintire mai sus — și alții chiar — se ocupă de ea în legătură cu unele chestiuni dogmatice care frământau lumea creștină în primele veacuri. Sau ca să spunem lămurit: aceștia vorbesc în scrierile lor despre misterul perpetuității fecioriei Sfintei Maria.

Protoevanghelia lui Iacob, o scriere apocrifă pe care Origen o cunoștea în secolul al III-lea, și care probabil datează din secolul precedent, de asemenea face amintire de Maica Domnului. Scrierea aceasta, cuprinde relatări privitoare la nașterea acesteia, și în genere la prima parte a vieții ei.

Cât despre ultima parte a vieții Sfintei Maria, o găsim relatată în Evanghelia apocrifă cu titlul „Despre adormirea Sfintei Maria”, care datează, probabil, din secolul al III-lea și care conține amănunte asupra timpului și felului morții ei. Se pare că această scriere este una și aceeași cu cartea „De transitu Virginis Mariae liber”, cunoscută de creștinii apuseni și care se ocupă tot cu ultima parte a vieții Maicii Domnului. Această carte este atribuită lui Meliton, episcop de Sardes. La sfârșitul secolului al V-lea, ea a fost reprobată ca apocrifă de papa Gelasiu.

Povestirea cuprinsă în această carte, povestire care în mod general este considerată ca prove-

nind dela gnostici *) și coliridieni, **) se găsește sub altă formă și în scrierea intitulată: Iohannis apostoli de transitu beatae Mariae virginis liber. ¹⁾

Toate aceste scrieri apocrife, produs al imaginației pioase, se mulțumesc a da detalii biografice asupra Sfintei Maria, fără însă a lăsa să se întrevadă existența în acel timp a cultului rânduit mai târziu în cinstea ei.

„Se poate susține”, prin urmare, „fără teamă de împotrivire serioasă, că niciunul din scriitorii ortodocși ai primelor patru veacuri nu destinează Sfintei Maria un loc privilegiat în cultul creștinilor și

nici nu prezintă venerarea ei ca un mijloc al dobândirii harului. În toate scrierile lor e imposibil de găsit un singur rând în acest sens. De altfel doctrinele care atribuiă Maicii Domnului o natură și o putere specială, nu erau profesate în acele timpuri de cât de sectele gnostice sau coliridieni”. ²⁾ Dacă așa stau lucrurile se pune întrebarea:

Când s'a instituit cultul Maicii Domnului?

Nicephor Callist, scriitor bizantin din prima jumătate a secolului al XIV-lea spune în a sa „Istorie Bisericească” (Cartea 15,

cap. 28) că instituirea acestui cult a avut loc în secolul al V-lea. Heinecius, (Johann Gottlieb Heinecke: 1681—1741) profesorul care a onorat una din catedrele Universității din Halle, susține, bazat pe mărturia lui Nicephor Callist, acelaș lucru într'una din scrierile lui. ³⁾

S'a ajuns la măsura aceasta din partea Bisericii în următoarele împrejurări:

În secolul al V-lea, creștinii din acele timpuri începură să cinstească pe Sfânta Maria cu numirea de „Născătoare de Dumnezeu”. Împotriva acestei datini s'a ridicat Nestoriu, patriarhul Constantinopolului, care propunea să se rămână pe lângă numirea de Maica lui Hristos”, zicând: „Să ne abținem de a numi pe Sfânta Maria, Maica lui Dumnezeu ca nu cumva să cădem în ispita de a face din ea o zeiță, alunecând astfel în păgânism”.

Atitudinea lui Nestoriu față de această practică, a prilejuit convocarea și întrunirea sinodului al III-lea ecumenic la Efes în anul 431, care prin mai multe canoane a dat anatemei pe Nestoriu și pe aderenții lui.

„Părinții sinodului”, cu această ocazie, „statorniciră practica și termenul bisericesc de: „Născătoare de Dumnezeu” și-i recunosc cură solemn datoria ce i se cuvine de respect și venerare din partea noastră ca un drept universal.”

„Atunci Biserica a început a celebra cu cele mai mari solemnități posibile evenimentele cele mai principale ale vieții sale, compunând în onoarea acelor evenimente imnuri și laude diferite, în care Prea Sfânta Fecioară se declară în o formă solemnă: „Născătoare de Dumnezeu.” ⁴⁾

Negreșit, dacă dorim să rămânem obiectivi, trebuie să recunoaștem că oarecare manifestări locale și izolate, care denotă un sfios început al cultului Maicii Domnului, găsim pe alocuri chiar la creștinii secolului precedent. Nicidecum însă, mai devreme. Dar sunt așa de puține la număr și așa de izolate aceste manifestări, încât pe drept cuvânt afirmă istoricul bisericesc Nicephor Callist că acest cult a luat ființă în secolul al V-lea.

Ion Bătrâna Voivodeni

*) nume dat, în primele trei veacuri ale creștinismului, ereticilor din Egipt și Siria care amestecau filosofii orientale cu mozaismul și creștinismul, pretinzând că cunosc natura lui Dumnezeu și privind omul ca o emanațiune directă a divinității.

**) Sectă creștină de prin sec. al IV-lea ai cărei membri practicau

cultul Mariei prin aducerea de ofrande de către femei, constând dintr'un fel de prăjituri.

¹ E. H. Vollet: La grande Encyclopedie, vol. 23, pag. 93.

² Idem, pag. 94.

³ Ieromonah Gabriel Rășcanu: Liturgica, pag. 181.

⁴ Idem, pag. 183.

Momente de deprimare ale predicatorului

După cum stă scris despre David că în toiul luptei a slăbit, tot așa poate fi spus despre toți servii lui Dumnezeu. Prin momente de deprimare trec cei mai mulți dintre noi. Oricât de curajoși am fi de obicei, totuși din când în când, suntem doborâți. Cel tare nu este totdeauna plin de viață, înțeleptul nu este totdeauna pregătit, viteazul nu este totdeauna curajos și cel vesel nu este totdeauna fericit. Pot să fie ici și colo oameni de fier cărora oboseala și lacrimile nu le aduc o pagubă vădită, dar cu siguranță că rugina îi roade și pe aceștia; iar prin faptul că sunt simpli oameni, Domnul le face cunoscut că îi știe că nu sunt decât țărână.

cer, și tot de atâtea ori se cobora până la marginile disperării. Chiar și clipele morții sale nu au fost lipsite de furtuni, și el se cufundă în ultimul său somn suspinând ca un copil obosit. În loc de a înmulți cazurile, mai bine să căutăm motivele pentru care sunt îngăduite acestea: care e motivul pentru care fiii luminii umblă adesea în întunec des și crâinicii zorilor se află în neguri de nepătruns?

Mai întâi pentru faptul că și ei sunt oameni. Fiind oameni, și ei sunt înconjurați cu slăbiciuni și sunt moștenitori ai durerilor. Harul ne păzește de cele mai multe dintre acestea, și pentru că nu avem har mai mult, suferim încă

slujitorii Evangheliei se pot aștepta la o porție mai mare, ca ei să poată ști să simpatizeze cu alții. Ingeri ar fi putut fi consacrați ca evangheliști, dar atribuțiunile lor cerești i-ar fi împiedicat de a avea milă de cei neștiutori; Atotînțeleptul Dumnezeu a ales oameni, și încă oameni supuși slăbiciunilor omenești, spre a fi vasele harului Său, și de aceea aceste lacrimi, și de aceea aceste greutate și prăbușiri.

Mai mult, mulți din noi sunt bolnavi.

Deci, acolo unde sunt predispoziții care cauzează deprimarea sufletului, nu e de mirare dacă în momente întunecoase inima sucombă.

Cântec închinat nădejzii *)

Nădejdea... o avem ca o ancoră a sufletului.
Apostolul Pavel

Nădejde, ancoră slăvită,
Fii pururi binecuvântată!...
Tu-mi fii a vieții mele navă
Doar lângă Domnul ancorată.

Când mă cuprinde întristarea
Cu mângâieri mă copleșești
Și gândul mi-l îndrepti spre țara
Eternei bucurii cerești.

Mereu tu mă zorești, nădejde,
La o deplină pregătire
Pentru slăvita zi în care
Va reveni cerescul Mire.

În sufletu-mi ce-ades se sbate
Cuprins de griji, de amaruri plin,
Imi readuci pe nesimțite
Al primăverii cer senin.

Cu-a ta putere fără seamăn
Tu-mi curmi al inimii frământ;
Imi dai curaj să lupt într'una
Și bucurie-mi dai să cânt.

De moarte-mi spui să nu am teamă:
Mă 'ndemni s'o'nfrunt în orice ceas
Și-mi zici: Când Domnul va să vie
Te va'nvia cu al Său glas.

Nădejde, cântecul acesta,
Eu astăzi fie și-l închin!...
Tu mă 'nsoțești de-atâta vreme
În drumul meu de peregrin.

De-atâta vreme numai bine
Tu-mi faci mereu... Rău, niciodată...
Imi ești prietenă și soră:
Fii pururi binecuvântată!...

București

Ion Bătrâna Voivodeni

*) Poezie premiată cu premiul I, la concursul de poezii religioase din August 1949, al revistei „Curierul Adventist“.

Nu e nevoie să cităm din biografiile renumiților predicatori pentru a dovedi că timpuri de grozave prăbușiri au fost partea celor mai mulți dintre dânsii, dacă nu chiar a tuturor. Vieța lui Luther este de ajuns pentru a da o mie de exemple, și nu trebuie uitat, că el nu a fost unul dintre cei slabi. Spiritul său cel mare era adesea înălțat până la al șaptelea

de boli care ar putea fi prevenite.

Chiar sub dispensațiunea mântuirii este foarte clar că noi va trebui să îndurăm suferințe, căci altfel nu ar mai fi nevoie de făgăduința Duhului spre a ne ajuta în ele. Este deci necesar ca noi să fim câteodată în greutate.

Oamenilor buni le sunt făgăduite necazuri în această lume, și

Slujirea lui Ieremia este tot așa de primită ca și aceea a lui Isaia, și chiar nemulțumitul Iona este un adevărat profet al Domnului, deoarece Ninive a simțit din plin binele făcut. Nu disprețuiți pe ologi, pentru că este scris că și ei își vor avea partea lor; ci onorați pe aceia care, fiind descurajați, sunt încă stăruitori. Lea cu vederea ei mai slabă, a fost mai rod-

nică decât frumoasa Rachel, și oftările Anei au fost mai divine decât laudele Peninei.

După ce am revărsat sufletele noastre asupra adunării, ne-am simțit asemenea ulcioarelor de pământ sparte de copii. Probabil că dacă am fi mai mult asemenea lui Pavel și am veghea asupra sufletelor cu o mai mare nobleță, am ști mai mult ce înseamnă a fi consumați de râvna pentru casa Domnului. Este datoria și privilegiul nostru de a turna viața noastră pentru Isus. Noi nu trebuie să fim niște oameni care se conservă, ci ca niște sacrificii vii, a căror parte este să fie consumați; noi trebuie să cheltuim și să fim cheltuiți, iar nu să hrănim propria noastră carne.

Chinul sufletesc de felul celui pe care-l au slujitorii credincioși va aduce uneori extenuări, când inima și carnea nu mai folosesc. Mânile lui Moise au obosit în mijlocire, iar Pavel striga: „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri”? Chiar Ioan Botezătorul și-a avut momentele sale de deprimare, iar apostolii au fost uimiți și îngroziți.

Poziția noastră în Biserică ne va aduce de asemenea aci. Un slujitor bine pregătit pentru lucrarea lui e un spirit aparte, mai pe sus și despărțit de ceilalți. Cei mai iubitori din ai săi nu pot intra în gândurile, grijile și ispitele sale particulare.

Oamenii lui Dumnezeu care se ridică deasupra semenilor lor într-o mai strânsă legătură cu cele cerești, în momentele lor de slăbiciune simt lipsa de simpatie omenească.

Asemenea Domnului lor în Ghetsemani, ei privesc, în zadar, după mângâierea ucenicilor adormiți împrejurul lor, ei sunt loviți de lipsa de simpatie din partea grupului de frați și se întorc la

Rugăciunea trimeasă

Un om avea o familie numeroasă, de bună stare a căreia el se îngrijea în mod deosebit, până când într-una din zile suferi un accident, rupându-și piciorul. Această întâmplare nefericită îl ținti pentru mai multe săptămâni pe patul de suferință. Familia ajunse în greutăți; cele de ale mâncării au început să le lipsească. Fu convocată o oră de rugăciune. Dar serviciul divin fu întrerupt de un ciocănit puternic în ușă. Se pre-

agonia lor secretă, cu povara apăsând asupra lor, cu atât mai greu, pentru că au găsit pe scumpii lor prieteni adormiți. Nimeni nu cunoaște, afară de cel care a îndurat-o, singurătatea sufletului celui care s'a luat la întrecere cu semenii săi în râvna pentru Domnul oștirilor. Lucrul acesta el nu îndrăznește să-l facă cunoscut de teamă ca oamenii să nu-l socotească nebun, și nici nu-l poate ascunde pentru că un foc arde în lăuntrul oaselor sale: numai înaintea Domnului va găsi el odihnă.

Trimeterea de către Domnul a ucenicilor Săi, doi câte doi, arată că El știa ce este în oameni, dar pentru un om ca Pavel, se pare că nu s'a găsit însoțitor. Barnaba, Sila sau Luca erau niște dealuri prea joase spre a putea să se întrețină cu un vârf de Himalaia cum a fost apostolul neamurilor. Această singurătate care, dacă nu greșesc, este cunoscută de către mulți din frații mei, este un izvor rodnic de deprimare; iar adunările noastre fraterne ca slujitori, și cultivarea de legături sfinte între cei înrudiți mintal, vor ajuta într-o mare măsură, cu ajutorul lui Dumnezeu, să scăpăm de cursă.

Dacă cineva uită zumzetul albilnelor printre flori, gurutul porumbelilor prin pădure, cântecul păsărilor prin ramuri, murmurul pârâiașului prin tufiș, și șueratul vântului printre brazi, să nu ne mire că inima lui uită să cânte și sufletul său se împovărează. O zi de respirație în aer curat pe culmi de dealuri sau câteva ore de umblet în umbra liniștitoare a pădurii, iar curăți păienjeniișul din creierul multora din servii Domnului care sunt acum numai pe jumătate vii. O gură de aer curat, sau o plimbare în contra vântului, nu dă har sufletului, dar dă oxigen corpului, care nu este mai puțin necesar.

Prelucrare

zentă un tinerel înalt și slăbuț și întrebă de domnul B.

— Tatăl meu n'a putut să vină la adunare — zise el — dar el a trimis rugăciunile sale și ele se află afară în căruță.

Ele au fost aduse: erau cartofi, zarzavaturi și mălai. Adunarea se termină cu multe binecuvântări.

Dacă toți cei care doresc să facă bine, și-ar trimite în felul acesta rugăciunile lor, multe suflete ar înălța cântări de laudă către Dumnezeu.

Am fost bolnav

Cel mai bun ajutor pe care-l dăm cuiva este atunci când îl putem pune în situația de a se ajuta singur. După ce am făcut totul pentru aceștia, mai rămân destui alți nevoiași față de care ne putem dovedi simpatia și grija noastră.

În chip deosebit, Domnul Hristos a pus în grija Bisericii Sale datoria de a se îngriji de acei membri care au, într'adevăr, nevoie de ajutor. „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M'ați primit; am fost gol, și M'ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți...” (Mat. 25, 35—36) Din aceste cuvinte înțelegem că, Mântuitorul nostru Isus Hristos se identifică în totul cu cei săraci, care se găsesc în nevoi și lipsuri.

După cum membrii familiei se îngrijesc unii de alții în toate împrejurările, dar mai ales când unul e bolnav și când toți ceilalți se interesează în de aproape de sănătatea lui, tot așa și în familia cea mare a credincioșilor, cei mai slabi și lipsiți, în niciun caz nu trebuie trecuți cu vederea.

Despre Dumnezeu cetim în Sf. Scriptură că „El este Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor, El, Dumnezeu, care locuiește în locul Lui cel Sfânt”. (Ps. 68, 5) Aceasta nu înseamnă că aceștia să stea și să aștepte ca mana să cadă din cer pentru ei, ci că, pe de o parte, ei trebuie să facă tot ce pot pentru a se ajuta singuri, iar pe de altă parte, egoismul nostru urmează să fie dat afară și înlocuit cu simțirea pentru altul și iubirea Domnului Hristos. Domnul cere celor credincioși ca ei să devină niște canale prin care El să-și reverse binecuvântările. Sale față de cei lipsiți.

Cel care va face așa, va avea parte — după făgăduința Domnului — de multe binecuvântări, adunându-și, în felul acesta, o comoară, nu pe pământ, ci acolo unde molia nu o mănâncă și unde rugina nu o roade.

N. Gheorghijă

VOIOȘIA DĂRUITORULUI

În legătură cu darurile pe care le oferim pentru sprijinirea Bisericii, apostolul Pavel spune că „dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n'are”. 2 Cor. 8, 12.

Deci când noi dăm, și dăm cu bunăvoință, adică cu voioșie, darul nostru nu este refuzat ci este primit. Dar dacă nu dăm cu voioșie, oare darul nostru nu este primit? Ba da! Însă este primit numai aici pe pământ, nu și sus. Pe când dacă darul este însoțit și de voioșie, atunci este primit și aici în Biserică, dar este primit și sus în cer. Cu siguranță că interesul fiecărui creștin este ca darurile sale să fie primite și sus în cer, pentru ca la timpul potrivit să poată primi răsplata din partea Bunului Dumnezeu.

Vom aminti numai câteva exemple care vor fi de ajuns să ne convingă de adevărul sublim că darurile sunt primite și în cer. Pavel scria credincioșilor din Filipi: „Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat, de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimes... un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu. Filip. 4, 18. Așa dar, jertfa credincioșilor din Filipi nu a avut un răspuns numai în inima apostolului, ci el s'a urcat, întocmai ca și un parfum plăcut, și a fost bine primit înaintea lui Dumnezeu.

În ziua răsplătirilor finale, Mântuitorul Isus Hristos va zice aleșilor Săi: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Impărăția care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M'ați primit; am fost gol, și M'ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine”. La întrebarea plină de nedumerire a credincioșilor că ei nu-și aduc aminte de asemenea fapte săvârșite pentru Domnul

lor, El le răspunde, și din răspunsul Său se poate vedea clar, că faptele de dărnicie au fost înregistrate cu credincioșie sus în cer, și dacă au fost făcute cu voioșie, au fost considerate ca pentru Domnul.

niile tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele”. Iată dar, că fingerul confirmă adevărul dumnezeesc, că darurile făcute cu voioșie sunt plăcute și sunt însemnate în cer. De aceea, iubiți frați, inimile

IUBIREA*)

*Iubirea! dulce nume, desăvârșită haină.
Principiu sfânt și nobil, și un foc ce arde'n taină.
Străbate mi de inimi, pătrunde cu putere,
Arzând în focu-i sacru: chin, ură și durere.*

*Iubirea e ascunsă în mugur și în floare,
In cânt de păsărel și'n murmur de izvoare.
In curcubeul tainic și'n pieptul cald de mamă;
In tot și peste toate, iubirea-i ce ne cheamă.*

*Ea dă cu drag, dă totul, ea iartă, ea iubește;
Făcând de-apururi bine, la rău nici nu gândește.
Ajută și e gata s'asculte vorbe bune,
Primește și muștrarea, ba chiar se și supune.*

*Ea nu primește mită, nu minte, nu înșală;
In ea nu este frică nici umbră de'ndoială.
Nu am, nu vreau sau nu pot, iubirea nu le știe;
Ea crede, face totul, zâmbind, cu tucurie.*

*Ea trece peste ape, prin foc și peste munte,
Purtând cu bucurie cununii de spini pe frunte.
Dar nu-i destul, și iată, că'n drumul ei se duce
Și pentru noi tot cerul e pironit pe cruce.*

*Să năvălească valuri de ură neseacă,
Ea stă, fiindcă iubirea nu pierе niciodată...
Iubirea ne-a dat cerul, viața, mântuirea...
Rămâne cea mai mare, în veac de veac „Iubirea“.*

Sighet

PETRE V. CAZAN

*) Poezie premiată cu premiul I, la concursul de poezii religioase din August 1949, al revistei „Curierul Adventist“.

Exemplu sutașului Corneliu din Cezarea, este iarăși vrednic de amintit. Însăpăimântat de vizita neașteptată a solului ceresc, el este imediat liniștit prin cuvintele îngerului: „Rugăciunile și miloste-

noastre să fie pline de voioșie și de recunoștință, atunci când dăm, pentru că numai „dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n'are.”

R. Artinian

CONSACRARE

Unui serv al lui Dumnezeu se cer multe calități pentru ca să aibă succes în lucrarea sa, și pentru a avea o bună influență față de cei din jurul lui, dar înaintea tuturor se cere consacrare.

Toată voința și dorințele Domnului Hristos erau consacrate misiunii pentru care El venise pe pământ. Când mama Sa îl găsi între rabinii din templu și-l făcu delicata observație: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi?” El a răspuns, și răspunsul Său ne dă deslegarea lucrării pentru care El venise pe lume: „Ce este de mă căutați? Oare nu știți că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?”

„Acest devotament, această consacrare și această supunere față de cuvântul lui Dumnezeu cum s'a dat pe față în viața lui Hristos, trebuie să se dea pe față și în viața servilor Săi. El părăsi cerul și se goli pe sine de strălucirea pe care o avea la Tatăl înainte de a fi lumea, se coborî de pe tronul universului și veni pe acest pământ ca un om suferind și ispitit, veni în singurătate, spre a semăna cu lacrimi și a uda cu sângele Său sămânța vieții pentru o lume pierdută. Acesta trebuie să fie și spiritul în care Servii Săi trebuie să semene sămânța”.

Când Abraam „a fost chemat într'un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce”. Ebr. 11, 8. „Ca purtător de lumină pentru Dumnezeu al cărui Nume el trebuia să-l păstreze în lume, el a mers fără să știe unde va ajunge”.

„Cel ce își consacră Domnului întreg corpul, sufletul și Spiritul Său, acela va primi neîncetat noi puteri corporale, sufletești și spirituale. Rezervele nesecate ale cerului îi stau la dispoziție. Hristos îi dăruiește Spirit din Spiritul Său, și viață din viața Sa. Spiritul Sfânt lucrează în mod activ în inima sa și în sufletul său. Harul lui Dumnezeu mărește și înmulțește capacitățile sale, și îi vine în ajutor în lucrarea pentru salvarea sufletelor”.

Când omul se consacră lui Dumnezeu, Hristos îi trimete Spiritul Său și efectul se simte așa cum se simte parfumul unui buchet de flori pe care l-am dat cui-va în dar. Când vom preda lui Hristos inima noastră, nu vom mai face tot ce vrem noi, ci ceea ce vrea El, și atunci vom primi acele puteri spirituale pe care El ni le-a făgăduit.

Când Ilie era în perspectivă să părăsească pe Elisei, zise către dânsul: „Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit dela tine?” Și Elisei zise: „Să fie, rogu-te, o îndoită putere a spiritului tău peste mine”. 2 Reg. 2, 9.

El știa că nimic altceva nu-l va face capabil pentru lucrarea ce se cerea dela dânsul. Ce am fi cerut noi dacă ni s'ar fi pus această întrebare? Care e cea mai mare dorință a inimii noastre dacă suntem consacrați cu totul în serviciul lui Dumnezeu? Atunci și sufletul nostru va înseta după aceeași putere — și Domnul, care ne-a făgăduit, ne-o va și da.

N. Gheorghită

SUFLETE,

IA SEAMA BINE

Suflete, ia seama bine

La glasul duios,

Care tot mereu te cheamă

Spre Isus Hristos.

Glasul Domnului într'una

Ne cheamă voios,

Și ne'nvață ca să rupem,

Lanțul păcătos.

Tot păcatul, toată fața

Rea, s'o părăsim,

Și să fim curați la suflet,

Ca și albul crin.

Bucura-ne-vom atuncea

Colo'n ceruri sus,

Unde fi-vom laolaltă,

Cu-al nost' Domn Isus.

Trimeasă de: ALEX. SUCIU

Ocnița-Mureș

ISTORIA BISERICESCĂ

Deși s'au scurs aproape doi ani de când s'a ținut concursul la Istoria Bisericească, iată că de abia acum a fost cu puțință a primi rezultatele acestui concurs din anumite Comunități.

Deoarece acest concurs a constat din două părți, pentru cei care au studiat numai o parte, amintim aceasta în dreptul numelui prin numărul 1 sau 2, înțelegându-se că toți ceilalți care nu au această specificație au studiat amândouă părțile.

Bacău — Foarte bine: Bosângeanu C-tin, Bosângeanu Elena, Bosângeanu Ioan, Ciohodaru Costică, Costică Greta, Delea Maricica 1, Moscovici Herman, Năforniță Lili, Popov Elvira, Solomon Magdalena, Solomon Mihai 1 — *Bine:* Moscovici Rebeca 2, Rusu Ioan 1; *Bălâneasa — Foarte bine:* Avrămie Ecaterina, Andronic Floarea, Bejenaru Maria; *Capu Codrului — Foarte bine:* Bârsan Nicolae, Boșca Luca, Boșca Pavel, Boșca Ștefan, Catargiu Aglaia, Catargiu Domnica, Herjeu Elena, Prelucă Maria, Zlotari Elena; *Deleni — Foarte bine:* Cazacu Teodor, Iftode Anica, Iftode Pachița, Moroșanu Gherghina, Paraschiv Aneta, Paraschiv C-tin, Paraschiv Vasile, Parfene Ioan, Parfene Vasile, Smoc Anica, Torozan Vasile; *Grigoreni — Foarte bine:* Cioineag C-tin, Săndulescu Magdalena, Săndulescu Maria; *Iasi — Foarte bine:* Agape Elisabeta 1, Agape Lidia, Müller Viorica I, Năstase Mihael; *Isoarele — Foarte bine:* Rebeniuc Elena, Tencalec Dochița; *Nadișa — Foarte bine:* David Gionja 1; *Piatra Neamț — Foarte bine:* Amironoaiei Elena 1, Amironoaiei Gh. 1. Botezatu Ecaterina, Botezatu Traian 1, Ruczuly Anton 1, Șarpe Vasile 1, Sfârciog Ioan 1, Szedlak Eugenia 1; — *Bine:* Amironoaiei C-tin 1, Bocancea Leontina 1, Bocancea Margareta 1, Ivan Gigica 1, Șarpe Teodor 1; — *Mulțumitor:* Ghitta Maria 1; *Poenesti — Foarte bine:* Câmpeanu Aneta, Câmpeanu Ioan, Câmpeanu Titu, Cataramă Ioan, Cataramă Maria, Hangaru Samuel; *Răchitiș — Foarte bine:* Ciobănașu Costică, Căpașa Vasile, Vrâncianu Natalia; *Serbănești — Foarte bine:* Catană Zamfira.

V. Florescu

NAȘTEREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Luca 1, 76.

Ceasurile ne spun ce vreme din zi este. Astfel știm când e vremea să mergem la lucru și când e timpul să mâncăm. Și Dumnezeu are un ceas. Pe acest ceas al vremii, El a însemnat când avea să fie născut Fiul Său pe pământul acesta. În repetate rânduri El trimesese pe îngerul Său să spună oamenilor că Isus avea să vină. Însă pe atunci vremea când avea să vină Isus era departe de tot, și cu trecerea anilor mulți dintre oameni uitase ce spusese îngerul profetilor.

Tot mai mult și mai mult se apropia vremea când Isus avea să fie trimis pe pământul acesta pentru a mântui pe credincioșii Lui. În timp ce limbile marelui ceas al vremii se mișcau încet, trecură multe sute de ani.

Unii oameni citiră cele scrise de profeti și astfel își amintiră că Isus avea să vină. Puțini dintre oameni iubeau pe Dumnezeu și doreau ca Isus să vină ca Mântuitor. Bătrânul preot Zaharia și soția lui Elisabeta, cercetau Cuvântul lui Dumnezeu și știau că sosise timpul când, potrivit făgăduinței lui Dumnezeu, Mântuitorul trebuia să Se nască. Ei iubeau pe Dumnezeu și se rugau să poată vedea pe Mântuitorul lor.

Zaharia și Elisabeta erau bătrâni și nu aveau copii. De ani de zile doriseră ei un copilăș, însă acum, fiind îmbătrâniți, părăsise orice nădejde de a mai avea un copil.

În fiecare an Zaharia mergea la Ierusalim spre a sluji la templu timp de o săptămână. Lucrarea lui era de a arde tămâia cea prețioasă

și plăcut mirositoare înaintea Domnului.

Într-o zi, Zaharia stătea înaintea altarului de aur în locul numit Sfânta. Credincioșii se rugau, iar tămâia mirositoare se ridica la Dumnezeu.

Deodată bunul preot văzu pe un înger stând lângă altar. Zaharia nu mai văzuse mai înainte un înger și de aceea s'a înspăimântat foarte tare.

„Nu te teme Zaharia“, auzi el pe înger zicând cu glasul lui dulce, „fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie, și mulți se vor bucura de nașterea lui“.

Băiețașul acesta cu numele Ioan nu avea să fie un copil obișnuit; Dumnezeu îi hotărîse a împlini o mare lucrare—cea mai mare lucrare pe care o avusese vreodată un om. „Va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băuturi amețitoare și va fi umplut cu Duhul Sfânt... Va merge înaintea lui Dumnezeu... ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El“.

Lui Zaharia nu-i venea să creadă această veste minunată adusă de înger.

Îngerul spuse lui Zaharia că el nu va mai putea vorbi până ce se va naște copilul, din pricină că nu a crezut cuvintele sale.

Când Zaharia ieși din templu spre a binecuvânta poporul ce aștepta afară, nu putu vorbi. Fața îi strălucea. În felul acesta credin-

cioșii înțelesesă că el avusese o viziune.

Cât de fericiți erau cei doi, Zaharia și Elisabeta! Ei erau fericiți fiindcă îngerul Gabriel spusese că Dumnezeu avea să le trimeată un fiu, și fiindcă el făgăduise că Mântuitorul avea să vină în curând.

Când s'a născut pruncul, vecinii și rudele venite să-l vadă doreau să-i pună numele tatălui său, însă mama zise: „Nu. Ci are să se cheme Ioan“.

Zaharia scrisese pe o tăbliță: „Numele lui este Ioan“.

După aceea Zaharia putu vorbi, așa după cum spusese îngerul.

El spuse oamenilor totul cum se întâmplase cu îngerul cum și făgăduința minunată. Dumnezeu puse cuvinte în gura lui Zaharia și el profetiză.

Ioan creșcu și ajunse un tânăr puternic și sănătos. El nu bău nici odată vin sau alte băuturi îmbățătoare, căci dacă ar fi fost un bețiv nu putea fi solul lui Dumnezeu sau să pregătească pentru Mântuitorul calea. El trebuia să aibă un corp puternic. Ioan folosi mâncare simplă și la fel și haine simple. El creșcu tare și puternic și cu o minte limpede și ageră. Încă de când era tânăr, prin obiceiurile sale bune, se pregătea să fie solul lui Dumnezeu.

Mulți dintre cei care auzise despre înger și despre profeta lui Zaharia observau pe Ioan cum creștea.

„Oare ce va fi pruncul acesta?“ întrebau ei.

Biblia ne spune că Domnul era cu el. „Pruncul creștea și se întărea în Duh“. (Luca 1, 5—23, 57—66. 76—80).

Nașterea lui Isus

Matei 1, 31.

În cele din urmă marele ceas al vremii ajunse la anul când Fiul Său trebui să vină în lumea aceasta. Cu multe sute de ani înainte Dumnezeu trimesese pe îngerul Său să spună lui Isaia că Fiul Său va veni pe pământul acesta pentru a mântui pe oameni de păcatele lor. Profetul Mica a scris, de asemenea, că Mântuitorul avea să vină.

Preoții cercetau Cuvântul lui Dumnezeu și ei știau că venise timpul când Mântuitorul urma să fie trimis pe pământul acesta. Însă preoții aceia nu doreau ca El să vină și de aceea nu spuneau oamenilor că era aproape timpul ca Dumnezeu să trimeată pe Fiul Său.

Când sosi anul hotărît, Dumnezeu trimese pe îngerul Său Gabriel pe pământul acesta la Nazaret, un mic orașel din Galileia. El vorbi unei tinere cu numele Maria, care se trăgea din neamul lui David și care peste puțin timp avea

să se mărite cu un bărbat cu numele Iosif.

„Nu te teme, — zise îngerul — căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele ISUS“.

Maria iubea pe Dumnezeu, și ea credea cuvintele îngerului.

Ea se hotărî să se ducă să vadă rudele ei, pe Zaharia și Elisabeta, fiindcă ei erau persoane care iubeau pe Domnul și așteptau și se rugau în vederea venirii Mântuitorului. Ea dorea să le spună și lor solia îngerului. Maria era fericită că Dumnezeu o binecuvântase și o alesese a fi mama Mântuitorului.

„Eu măresc pe Dumnezeu“, zise Maria Elisabetei, „pentru că El a făcut lucruri mari pentru mine“.

Îngerul Domnului se arătă în vis lui Iosif, care avea să fie soțul Mariei. Îngerul spuse lui Iosif că Fiul pe care avea să-l nască Maria avea să fie Fiul lui Dumnezeu.

„Și-I vei pune numele ISUS;

pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele lor“.

În timp ce Iosif și Maria viețuiau în micul orașel Nazaret, împăratul roman, care stăpânea peste toată țara aceea, făcu o lege pentru impunerea oamenilor.

Toți oamenii trebuia să se ducă în cetatea de care țineau ca familie și acolo să se înscrie. Iosif și Maria erau din familia lui David, și cetatea lor era Betleemul.

Drumurile erau înțesate de oameni care se grăbeau să ajungă în orașele lor spre a se înscrie. Iosif și Maria aveau de făcut un drum foarte lung până la Betleem. Le-a trebuit multe zile și când au ajuns erau foarte obosiți.

Iosif se duse la hanul din Betleem, însă proprietarul hanului nu-i primi. Toate camerile erau pline. Căutară încoace și încolo să găsească un loc unde să seadă, dar fiecare casă era plină. În cele din urmă găsiră un loc. Iși făcură pa-

turile pe paiele dintr'un stau (grajd). Ei erau bucuroși că putură găsi și acest loc de odihnă.

În noaptea aceea S'a născut pruncul Isus. Mama Sa îl înveli în cârpe moi albe, și-L puse în ieslea care era plină de fân curat pentru vite.

Îngerii lui Dumnezeu veghiară în noaptea aceea asupra orașelului Betleem. Cântecurile de bucurie ale îngerilor umplură curțile cerești când se născu Isus, Mântuitorul.

Cei care dormeau în han cum și în casele din Betleem nu știau că îngerii veghiau în noaptea aceea asupra cetății. Ei nu auziră cântecul îngeresc care vestea nașterea lui Isus.

Nu era nimeni acolo spre a vedea bucuria de pe fețele Mariei și a lui Iosif când așezară pe micul Fiul al lui Dumnezeu în iesle.

Cât de fericiți ar fi fost îngerii să poată intona cântecurile lor de bucurie și în urechile oamenilor și

preoților, însă aceștia nu așteptau și nu veghiau în vederea venirii Mântuitorului. Nimeni din cetatea Betleem, în afară de Iosif și Maria, nu știa că Dumnezeu le trimisese în noaptea aceea darul Său cel mai prețios.

Când S'a născut Isus în Betleem, profeția rostită de profetul Mica, cu mai bine de 700 de ani înainte, se adeveri.

(Luca 1, 26—40; 2, 1—7; Mat. 1, 18—25.)

VIZITA PĂSTORILOR

Luca 2, 14.

Era o frumoasă noapte înstelată. Păstorii stăteau în jurul micului foc spre a se încălzi în timp ce turmele lor de oi dormeau pe dealurile dimprejur.

Păstorii iubeau pe Domnul, și ei, de asemenea, deseori îi cântau cântări de laudă. În timpul orelor liniștite ale nopții ei vorbeau laolaltă despre Mântuitorul cel făgăduit.

Deodată se arătă pe cer o lumină care lumina toată împrejurimea. Ea deveni din ce în ce mai strălucitoare. Oamenii s'au înspăimântat.

„Nu vă temeți“, le spuse îngerul. „Căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul“.

Păstorii priviră unul la altul mirați. Venise Hristos, Domnul! Să fie, oare, adevărat?

„Iată semnul, după care-L veți cunoaște; veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într'o iesle.“

Solia îngerului era minunată chiar pentru îngerii cerului, și de aceea ei nu putură tăcea. Deodată, împreună cu îngerul începură să laude pe Dumnezeu o mare ceafă de înger. O asemenea muzică lumina nu mai auzise răsunând pe dealurile Betleemului. Îngerii întonau însuși cântecul de bucurie al cerului, dând slavă lui Dumnezeu.

Melodia aceasta a fost dusă departe în liniștea nopții în timp ce îngerii se întorceau în cer. Lumina aceasta minunată se stinse cu încetul până ce întunecul nopții se întinse din nou peste dealuri. Dar în inima fiecăruia păstor, de aci înainte, era o nouă lumină și o nouă nădejde.

„Haidem să mergem până la Betleem“, ziseră păstorii unul către altul. Ei nu mai puteau aștepta până dimineata, ca de abia atunci să vadă pe Mântuitorul despre care cântaseră îngerii. Ei veniră la Betleem și căutară prin străzile întunecate și liniștite. Îngerul le spuse că vor găsi pe Prunc culcat într'o iesle. Și păstorii găsiră pe Prunc așa cum spuse îngerul.

Păstorii spuseră lui Iosif și Mariei despre vestirea îngerului și despre cântecul cel minunat. De aceea păstorii merșeră prin oraș

povestind despre aceste lucruri oamenilor care începuseră să iasă pe străzi. Ei spuseră la oricine despre cântecul îngerilor și despre Pruncul ce Se găsea în staul.

„Astăzi... vi s'a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul“, spuneau păstorii în timp ce lău-

părinții Săi I-au dat numele amintit de înger, și anume Isus. Numele acesta înseamnă „Mântuitor“.

Era o lege ca primul fiu să fie închinat Domnului, și odată cu aceasta să se aducă și o jertfă. Maria și Iosif au dus pe pruncul Isus la Templu potrivit rânduielii. Preo-

dau pe Dumnezeu pentru acest minunat Dar făcut oamenilor.

Unii oameni credeau, însă mulți dintre ei nu credeau cele spuse de păstori. Dar Maria, care ținea în brațele Sale pe Prunc, știa că toate acestea erau adevărate. Copilul acesta urma să fie Mântuitorul lumii.

Când Pruncul împlini opt zile,

tu-l luă pe Prunc în brațe și-L înfățișă înaintea Domnului. Apoi îl dădu înapoi mamei Sale și în cartea templului scrise numele „Isus“. În timp ce țineau pe prunc în brațe, el nu știa că acest Copil era Mântuitorul lumii din păcat. Preotul nu vedea nimic altceva decât doi oameni sărmani veniți din Ga-

Îleia aducându-și pe primul lor copil potrivit rânduielii.

Dar chiar în clipa aceea intră în templu Simeon, un preot bătrân. El iubea pe Dumnezeu și nădăjduia în venirea Mântuitorului. Când văzu acolo pe oamenii aceștia, Spiritul lui Dumnezeu îi arată că Pruncul acesta era Mântuitorul.

El se duse la Maria și luă în brațe pe Prunc. Simeon L-a închinat

lui Dumnezeu și fața lui strălucea de bucurie.

„Acum pot muri în pace, căci au văzut ochii mei mântuirea Ta”, zise el.

Când Simeon dădu pe Prunc înapoi Mariei, o binecuvântă și pe ea, și-i spuse despre lucrarea pe care avea să o facă Isus când va fi mare.

Tot atunci veni și Ana, o femeie foarte bătrână, care trăia la

templu. Și ea, de asemenea, înțelese că acest Copil era Mântuitorul.

Maria, mama lui Isus, cugeta la aceste lucruri cum și la cântecul îngerilor. Cât de minunat o binecuvântase Dumnezeu, căci ea avea să îngrijească și să crească pe Fiul Său, care avea să mântuiască pe oameni de păcatele lor. Inima ei era plină de bucurie și nădejde. (Luca 2, 8—38).

MAGII AFLĂ PE ISUS

Ps. 34, 7.

Intr'o țară, la răsărit de Palestina trăiau niște oameni înțelepți. Acești înțelepți, numiți și magi, erau foarte mult onorați de oameni. Ei își petreceau o mare parte din timp cercetând despre lucrurile din natură ajungând să cunoască diferite grupe de stele și unde se găseau ele pe cer.

Înțelepții aceștia studiau și cărți. Ei cefise cărțile scrise de profeții lui Israel și știau că avea să vină pe pământ un Mântuitor. Ei știau că arătătorul marelui ceas al vremii ajunsese tocmai când avea să vină Mântuitorul.

Intr'o noapte, pe când studiau, ei priviră la stele. Deodată văzură o stea nouă care nu mai fusese niciodată pe cer. Cu cât o priveau cu atâta ea se făcea mai strălucitoare.

„Steaua aceasta trebuie să fi apărut pe cer pentru a ne arăta venirea Mântuitorului”, zise unul dintre înțelepți. „Să o urmăm unde ne va duce, și îl vom găsi”.

De îndată se urcară pe cămile și porniră la drumul cel lung peste dealuri și pustiu. Steaua se mișca și ea pe cer, conducându-i. Înțelepții se odihneau ziua și călătoreau noaptea ca să poată urmări steaua.

În cele din urmă ajunsese la porțile marelui cetăți Ierusalim. Cât de nerăbdători erau înțelepții! Cu siguranță acolo era Mântuitorul. De sigur că toți oamenii din cetate trebuie să știe despre venirea Mântuitorului.

„Unde este împăratul de curând născut? Fiindcă l-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui”, întrebă ei pe oamenii cu care se întâlneau. Însă nimeni nu știa. Înțelepții străbătură cetatea întrebând despre noul născut însă nimeni nu le putea răspunde. Îl căutară în toată cetatea, însă El nu era nicăieri. Cât de desamăgiți erau magii.

În noaptea aceea văzură din nou steaua. Când văzură steaua, înțelepții s'au bucurat din nou, și ea îi conduse mai departe, încă vreo câțiva kilometri, până la micul orașel Betleem. Acolo au găsit pe Mântuitorul. Închinându-se înaintea Lui ei oferiră daruri bogate Pruncului. El nu era decât un copilăș, însă înțelepții aceștia fusese învățați de Dumnezeu că Pruncul acesta era Fiul lui Dumnezeu.

Irod care domnea la Ierusalim auzi că înțelepții căutau pe noul născut, și de aceea s'a mâniat foarte tare. El nu dorea ca altul să-i ia locul. El își ascunse aceste gânduri

față de înțelepți, ba le ceru să se întoarcă și să-i spună și lui când vor găsi pe noul născut. Însă Dumnezeu spuse înțelepților să se întoarcă pe altă cale acasă și să nu se mai ducă la împăratul dela Ierusalim.

Fiindcă înțelepții nu se întoarse, Irod începu să se intereseze

Copilului, și El trimise un înger să spună lui Iosif să ia Copilul și pe mama Lui și să meargă în Egipt. Chiar în noaptea aceea Iosif și Maria porniră în drumul lor lung cu Copilul Isus.

După moartea împăratului cel rău, Iosif și Maria se întoarseră în Palestina și se așeză să trăiască în

după Prunc. El porunci ca toți pruncii din Betleem care erau sub vârsta de doi ani să fie omoriți. În chipul acesta Irod gândea că Pruncul nou născut cu siguranță avea să fie găsit și omorât.

Însă Dumnezeu veghea asupra

orașelul Nazaret. Acolo crescuse Isus, ajungând un tânăr. El lucra în atelierul de dulgherie al lui Iosif. Mânile lui erau totdeauna gata a ajuta pe alții, și El ajuta și pe părintii Săi.

(Matei 2, 1—23).

Isus la templu

Ps. 34, 8.

Biblia ne spune că Isus era „plin de înțelepciune”. Părinții Lui îl învățau, și El luă multe învățături și din natură. El se juca și lucra la câmp și prin grădini. El iubea păsările, florile și animalele, și multe ore le petrecea în vegherea și studierea acestora.

Isus învăța să citească scrierile ebraice. El învăța despre bărbații și femeile din Biblie și despre felul cum îi conduse Dumnezeu.

Nazaretul era un oraș plin de răutate, însă Isus creștea fără de păcat. Satana îl ispătea să facă rău, însă El nu săvârși niciodată aceea ce Satana dorea ca să facă El. Cât de minunat ar fi să-L ai pe Isus cu tine, și în atelierul de dulgherie să lucrezi cu El!

Când Isus împlini doisprezece ani El merse la Ierusalim împreună

cu părinții Săi. Era o lege ca atunci când un băiat împlinise doisprezece ani să se închine în templu împreună cu bărbații.

Isus văzu templul cel frumos și pe preoți mergând la lucrul lor. El văzu mielul jertfit pe altar. Timp de o săptămână El și părinții Săi petrecură zi de zi în templu. Isus văzu lucrarea pe care Tatăl Său din ceruri I-o dădea să o facă.

Când se sfârși sărbătoarea, toți oamenii plecară acasă. Părăsind cetatea, Maria și Iosif gândiră că Isus mergea cu careva dintre prietenii Săi, însă când se opriră pentru noapte, nu L-au găsit. Porniră în grabă înapoi la Ierusalim. Ei erau foarte îngrijorați. Înțelegeau acum că ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de acest Copil. Nu trebuia să-L piardă din ochi.

După trei zile, îl găsiră. El era

în templu, unde vorbea cu învățătorii și cu preoții. Ei îi puneau întrebări și se minunau de răspunsurile pe care le primeau din partea Lui. Ei văzură că El înțelege mai bine decât ei ce însemnează iubirea de Dumnezeu.

Când Iosif și Maria găsiră pe Isus, Maria zise: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare”.

„De ce M'ați căutat?” răspunse Isus. „Nu știți că Eu trebuie să fac lucrarea Tatălui Meu?”

După aceea, cei trei călătoriră singuri acasă. Trebuie să fi fost foarte tăcuți. Tânărul Isus cugeta la lucrarea pe care El avea să o facă pentru Tatăl Său din ceruri, în timp ce Maria și Iosif cugetau la acest tânăr care era Fiul lui Dumnezeu. (Luca 2, 40—52).

A SUFERI PENTRU HRISTOS

De memorizat: Filip. 1, 29.

1. Care era credința lui Pavel despre viața sa? Filip. 1, 21. pr. p.

Pavel era așa de pătruns de viața lui Hristos, încât Hristos însemna pentru el însăși viața. O prelungire a vieții sale însemna și mai mare consacrare pe altarul Domnului.

2. Ce a crezut el despre moarte? Filip. 1, 21. u. p.

Când Pavel, la bătrânețea sa zăcea în închisoare plin cu semnele bătăilor și aruncării pietrelor pe corp, când de viața lui dispunea tiranul Neron, după bunul său plac, pregătit fiind a întâmpina pe Dumnezeul său, moartea părea a fi pentru el, în asemenea împrejurări un adevărat câștig, căci ea îl scăpa de griji și de toate ispătele lui Satana.

3. Despre ce era Pavel pătruns, dacă urma să mai trăiască? Filip. 1, 22.

Pavel nu știa dacă îl aștepta o prelungire a vieții sale sau moartea, însă un lucru îi era clar, și anume că va mări pe Hristos prin lucrarea continuă, în cazul când viața îi va fi menținută.

4. În fața cărei alegeri grele se găsea Pavel? Filip. 1, 23. 24.

Felul de vorbire întrebuit acic de Pavel în legătură cu moartea sa, este folosit, adesea, de unii, pentru a dovedi nemurirea sufletului, și că acesta este răsplătit sau pedepsit imediat după moarte. Dar, în celelalte epistole ale sale, apostolul vorbește atât de lămurit cu privire la acest punct, încât nu mai rămâne nicio îndoială, că cei adormiți în Domnul se odihnesc fără întrerupere până în dimineața învierii. (1 Tes. 4, 16. 17; 2 Tim. 4, 8). În versetul din Filip. 1, 23, Pavel trece, oarecum, peste starea de neștire dintre moartea corpului și viitoarea viață cu Hristos, vorbind despre aceste două ca și cum ar fi legate între ele.

5. Despre ce era apostolul incredințat? Filip. 1, 25.

6. Pentru care motiv credea el că va continua să rămână în viață? Filip. 1, 26.

7. Ce îndemn serios dădu el Filipenilor? Filip. 1, 27.

Creștinul trebuie să aibă totdeauna o purtare demnă de numele pe care-l poartă „Purtați-vă într'un chip vrednic”, zice apostolul.

8. Asupra cărui lucru le atrage apostolul atenția? Filip. 1, 28. 30.

9. Ce har este dat credincioșilor pentru Hristos? Filip. 1, 29.

De aci înțelegem că suferința este pusă pe aceeași treaptă cu credința și arată ca fiind un dar primit dela Domnul.

10. Ce spune apostolul Petru despre pătimirea pentru Hristos? 1 Petru 2, 20. 21.

11. Ce simțiminte a avut Petru și alți apostoli când au avut o astfel de experiență? Fapte 5, 40. 41.

Simțimintele noastre față de Domnul Hristos

De memorizat: Filip. 2, 3—5.

1. Unde putem găsi, întotdeauna o bună îndemnare? Filip. 2, 1. pr. p.

Prin cuvintele „deci dacă”, cu care începe acest verset, nu se urmărește a se da pe față, câtuși de puțin, vreo îndoială cu privire la realitatea faptului că cei credincioși găsesc întotdeauna în Domnul Hristos îndemn și mângâiere, ci ele sunt doar o cale potrivită de a face din acest șir de calități creștinești un bun temelie pentru avertizarea spre bună înțelegere.

2. Ce se află în iubire? Filip. 2, 1 p. doua.

Domnul Hristos este cel mai mare mângâietor al unei inimi întristate și abătute și al unui suflet încercat.

3. Ce se produce prin prezența Duhului între frați? Filip. 2, 1 p. u.

4. Prin ce spune apostolul că-l pot bucura Filipenii? Filip. 2, 2.

Unirea și buna înțelegere este cea mai mare dovadă că Domnul Hristos se află împreună cu poporul

Său, care este capul Bisericii. El împarte urmașilor Lui din darurile harului Său și astfel inimile lor se unesc într-o bună înțelegere și comuniune plină de iubire.

5. Prin ce poate fi evitată cearta sau onoarea deșartă? Filip. 2, 3.

Există înclinațiunea să ne considerăm înșine mai presus decât pe ceilalți. Când Hristos locuiește, într-adevăr, în inima omului, atunci totul se schimbă. El primește o nouă părere despre sine, iar cearta și mândria deșartă, — care nasc numai din firea pământescă — dispar.

6. La ce ar trebui să privească fiecare? Filip. 2, 4.

Acest verset nu oprește să privim la ale noastre; ideea este că nu trebuie să privim numai la ale noastre, ci și la cele ale altora. Prin aceasta se înlătură iubirea de sine. Toată datorția omului către om este cuprinsă în legea ce formează temelul ultimelor șase porunci: „Iubește pe aproapele tău, ca pe tine însuși“. Aceasta este adevărata piatră de încercare a creștinismului adevărat.

7. Ce simțiminte ar trebui să avem? Filip. 2, 5.

8. Ce simțiminte față de sine însuși dădu pe față Domnul Hristos? Filip. 2, 6.

9. La ce îl îndemna aceste simțiminte ale Sale? Filip. 2, 7.

Cuvintele: „S'a desbrăcat pe sine însuși“, conțin o cugetare minunată. El dădu tot ce avea și ce era: „făptura-i divină, chipul asemănător Tatălui, egalitatea cu Dumnezeu și pe lângă acestea pe Sine însuși“. El alungă orice gândire cu privire la Sine, și lăasă gol locul măririi Sale, mergând să caute și să mântuiască ce era pierdut.

10. Până la ce grad se dădu pe sine Domnul Hristos pentru oameni? Filip. 2, 8.

11. Cum răsplăti Dumnezeu minunata jertfă a Fiului Său? Filip. 2, 9.

12. Cum ar trebui onorat acest sublim nume? Filip. 2, 10.

13. Ce ar trebui să recunoască orice limbă? Filip. 2, 11.

Voința și îndeplinirea

De memorizat: Filip. 2, 12, 13.

1. Cât timp trebuie să rămână statornic, în ascultare de adevăr, cel credincios? Filip. 2, 12.

Apostolul Pavel nu s'a bucurat numai pentru că Filipenii primiseră adevărul și-l urmaseră cât timp el era între ei, ci mai mult pentru că au rămas credincioși după ce el îi părăsise. Mântuirea oferită nouă prin Evanghelie nu este ceva ce trebuie doar primită, ci ea trebuie să fie urmată rămânând statornici în ascultare de adevărul Evangheliei.

2. Numai cum putem îndeplini o astfel de lucrare? Filip. 2, 13; 1, 6.

Secretul succesului în ascultarea de adevăr constă în faptul că Dumnezeu ne dă „și voința și înfăptuirea“. Când voința este slabă, ea este întărită prin spiritul dinăuntru, și atunci putem realiza ceea ce voim. Când ne lipsește puterea pentru îndeplinire, El ne întărește ca să putem îndeplini voia lui Dumnezeu. Lucrul cel bun din toate acestea este că imboldul Său este întotdeauna conform cu voia Sa, iar nu cu a noastră. Ce prevedere minunată a harului!

3. Care două lucruri trebuie să le ocolească, îndeosebi, creștinul? Filip. 2, 14.

Unul din cele mai rele obiceiuri, în care poate cădea un om, este și obiceiul cârtirii. Când nu merg

toate lucrurile cum ai vrea, începi să cârtești. Aceasta nu trebuie să se întâmple la un creștin. Chiar dacă faci ceva fără plăcere, nu murmura, căci murmurând vei alunga orice bucurie din viața ta și a familiei tale.

Șovăiala este un alt obicei rău. Ea este soră gemină cu obiceiul cârtirii. Obiceiul de a lucra cu șovăială (îndoială) trebuie să dispară. Ascultând de sfatul Domnului vom ajunge să facem „toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăeli“.

4. Care va fi urmarea ascultării de sfatul acesta? Filip. 2, 15. 16 p. p.

5. Ce aștepta Pavel în ziua lui Hristos? Filip. 2, 16 u. parte.

6. Cum trebuie să fie alergarea creștină? I Cor. 9, 24.

7. Ce credea Pavel că s'ar putea întâmpla? Filip. 2, 17 pr. p.

În vechime, la popoarele necreștine, era obiceiul ca la aducerea unei jertfe să se toarne peste jertfă vin neamestecat. Aceasta se numea libațiune (jertfă de băutură). Indicând spre acest obicei, precum și spre posibilitatea că romanii i-ar putea lua viața, apostolul Pavel arată spre sine însuși ca fiind o astfel de jertfă, vărsându-și sângele său peste jertfa și slujba credinței Filipenilor.

8. Ce simțiminte erau în inima lui Pavel, cu toate acestea? Filip. 2, 17. u. p.

Pavel se bucura că erau uniți a aduce o jertfă sfântă pe altarul lui Hristos — Filipenii aduceau și ei jertfa lor de băutură, prin trăirea curatei credințe a lui Isus. — Jertfa lui Pavel era, de asemenea, o viață curată, neamestecată cu nimic întinat așa ca și vinul folosit la libațiune. O astfel de jertfă este spre miros dulce, bineplăcută lui Dumnezeu.

9. Cum urma să privească Filipenii jertfa adusă de apostol? Filip. 2, 18.

Privind cu bucurie înainte, apostolul pregătește pe credincioșii din Filipi pentru moartea sa și îi îndeamnă să se bucure împreună cu dânsul, pentru faptul că a fost considerat demn să sufere rădăcina pentru Hristos. Până la acest grad dorește Dumnezeu să ne întărească voința ca să putem trăi după cum El este bineplăcut.

A lucra cu Hristos

De memorizat: Filip. 2, 29.

1. Ce nădăjduia apostolul Pavel să facă în curând? Filip. 2, 19. p. p.

2. Cine era Timotei? Fapte 16, 1—4.

3. Cu ce scop dorea Pavel să-l trimeată pe Timotei la Filipi? Filip. 2, 19 u. p.

Se pare că apostolul Pavel a dovedit comunității din Filipi multă prevedere plină de iubire. Filipenii erau cele dintâi roade ale Evangheliei în Europa. Ei erau printre credincioșii cei mai statornici. Pavel nu-i văzuse de mult. Numai călătoria până la Roma durase un an întreg. El simțea nevoia să afle cât mai mult despre starea credinței lor, și se hotărî să trimeată pe Timotei la ei, cu toate că în modul acesta el era lipsit de însoțitorul și conducătorul său care îi era de mare folos.

4. Pentru ce îl alesese Pavel tocmai pe Timotei? Filip. 2, 20.

Pavel declară că pentru această misiune nimeni nu era mai potrivit decât Timotei. Luca însoțise și el pe apostol la Roma, și Aristarc și Demas erau, de asemenea, acolo. Aceștia însă, plecaseră iarăși, fără îndoială, căci altfel Pavel i-ar fi pomenit, de sigur, în special pe Luca ucenicul, care era bine cunoscut de Filipeni.

5. Ce greutăți existau în privința celorlalți? Filip. 2, 21.

Apostolul amintește aci o greșală pe care o fac unii lucrători și credincioși, anume înclinația de a se gândi fiecare mai întâi la foloasele lui, și numai

după aceea la lucrarea Domnului. Aceasta era cu totul în contradicție cu statul pe care Pavel îl da în versetul 4 și 5, unde Domnul Isus este arătat ca pildă. Timotei era atât de liber de acest defect, încât i se putu încredința această misiune de seamă pe care s'o facă în locul apostolului.

6. Cu câtă râvnă slujise Timotei împreună cu Pavel pentru Evanghelie? Filip. 2, 22.

Timotei nu se bucura numai de încrederea apostolului Pavel, ci și de aceea a comunității din Filipi. Răspunzând chemării macedonene, el venise pentru prima oară la Filipi împreună cu Pavel și în tot acest timp rămăsese statornic, pe când Pavel și Sila au făcut în acel oraș experiențe triste. De aceea Timotei se putu aștepta la o primire călduroasă din partea fraților din Filipi.

7. Cât de curând spera Pavel să-l poată trimete pe Timotei? Ce altă speranță mai avea el? Filip. 2, 23. 24.

8. Pe cine a crezut de bine Pavel să trimeată, la nevoie, imediat? Cum vorbea el despre conlucrătorul său? Filip. 2, 25.

Epafrodit era un filipean, și fusese trimes cu daruri pentru Pavel. El nu s'a înapoiat la Filipi imediat ce a sosit, ci lucră în Roma până ce se îmbolnăvi.

9. Care fusese experiența lui Epafrodit în Roma? Filip. 2, 26. 27.

10. Pentru ce îl trimese Pavel? Cum urma să-l primească credincioșii din Filipi? Filip. 2, 28. 29.

11. Cum vorbește apostolul despre credincioșia și râvna conlucrătorilor săi? Filip. 2, 30; I Cor. 16, 13—18.

BUCURIA ÎN DOMNUL

De memorizat: Filip. 3, 1.

1. În ce fel poate afla bucurie fiecare creștin? Filip. 3, 1. pr. p.

Sunt multe lucruri în viață care ne produc bucurii, dar este și o bucurie în Domnul. Ea conține în sine toate lucrurile bune, când El e recunoscut ca dăruitor și e onorat prin întrebuințarea lor; ba chiar mai mult decât atât: Copilul lui Dumnezeu se poate bucura în restriște, în încercări, în nevoi și în multe alte lucruri care, de obicei, aduc mâhnire. Creștinul nu poate trece prin nicio experiență — afară de păcat — care să nu-i ofere ocazia de a se bucura în Domnul.

2. Ce spuse Pavel despre lucrurile pe care le scrisese deja mai înainte? Filip. 3, 1. u. p.

Se pare că prin aceste cuvinte Pavel urma să-și încheie epistola sa. Totuși găsește necesar să mai repete aceleași lucruri, pe care le mai arătase Filipeenilor, spre binele lor. El nu obosește a repeta când aceasta este spre folosul credincioșilor.

3. De cine îi îndeamnă apostolul pe Filipeeni să se ferească? Filip. 3, 2.

Pentru contemporanii lui Pavel, câinele era un simbol al necurăteniei. Lucrătorii răi sunt, probabil, acei care căutau ceartă și mândrie deșartă, și erau mereu gata a murmura și a disputa. Deoarece tăierea împrejur era desființată în Hristos, ea nu era pentru acei care o mai susțineau, altceva, decât o mutilare a cărnii.

4. Cine sunt, de fapt, cei tăiați împrejur? Care este adevărata tăiere împrejur? Filip. 3, 3; Rom. 2, 29.

5. Dacă încrederea în acest fel de lucruri are vreo valoare, cum putea Pavel să se compare cu alți oameni? Filip. 3, 4.

6. Ce mai putea spune apostolul despre sine? Filip. 3, 5.

Pavel putea să urmărească spița neamului său înapoi până la Iacob. El se trăgea din linia lui Be-

niamin, o seminție care nu se revoltase contra Iudeii și nu se mânjise cu idolatrie, cum au făcut celelalte seminții. El era și fariseu și deci cunoscător în toate chestiunile privitoare la legi, căci el fusese un elev al lui Gamaliel, unul din cei mai mari învățați ai vremii.

7. De ce fel de spirit fusese cuprins Pavel? Filip. 3, 6.

8. Cum privea el acum la lucrurile pe care înainte le socotea a fi câștiguri? Filip. 3, 7.

9. Prin ce pildă este arătată experiența lui Pavel? Mat. 13, 44 pr. p.

10. În ce spirit merse omul din pildă să obțină aceea ce a găsit? Mat. 13, 44. u. p.

ÎNALTA CHEMARE ÎN HRISTOS

De memorizat: Filip. 3, 8.

1. Cum considera Pavel lucrurile la care ținea mai înainte și ce prețuia el acum mai mult? Filip. 3, 8. pr. p.

2. Pentru ce considera Pavel privilegiile sale de mai înainte „ca un gunoi”? Filip. 3, 8. u. p.

Cât timp Pavel n'a cunoscut pe Isus Hristos, el privea la toate privilegiile sale personale, ca la un câștig. Însă acum urma o nouă socoteală: ceea ce înainte era privit ca un câștig, acum era o pierdere, căci în Mântuitorul său, apostolul găsisse o comoară de mare preț.

3. Ce fel de neprihănire dorea Pavel să aibă? Filip. 3, 9.

4. După ce fel de cunoștință năzuia apostolul? Filip. 3, 10.

Apostolul Pavel avea convingerea că fiecare creștin trebuie să treacă prin aceeași experiență prin care a trecut și Isus Hristos: suferință, moarte și înviere, întâi în sens spiritual și — la nevoie — chiar în cel natural. (Filip. 1, 29), și el era gata să plătească cu bucurie orice preț cunoscut lui, pentru ca să se cunoască puterea învierii Sale.

5. La care eveniment spera el să ajungă în felul acesta? Filip. 3, 11.

Învierea spre nemurire este făgăduită numai acelor, care au cunoscut pe Mântuitorul lor prin experiență și a căror viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

6. Ce credea apostolul despre primirea lucrurilor în care spera? Filip. 3, 12. pr. p.

7. Ce făcea el pentru a ajunge la darul dorit? Filip. 3, 12. u. p.

Iubirea lui Hristos urmări pe Pavel în drumul său spre Damasc, puterea Lui apucă voința și simțimintele apostolului, ținându-le cu tărie. Tot așa și Pavel vru să alerge după cunoștința de mare preț a lui Hristos și puterea învierii Sale, spre a o apuca. Mântuitorul are un loc în serviciul Său pentru fiecare pe care-l cheamă. Pe fiecare îl așteaptă împlinirea făgăduințelor Sale. Alergarea spre țintă duce, poate, prin suferință și chiar prin moarte; acestea n'ar trebui să ne descurajeze, ci, dimpotrivă, să le socotim ca un har dela Domnul.

8. Care două lucruri le crede apostolul necesare pentru înaintarea creștinului? Filip. 3, 13-14. pr. p.

Oricare creștin are motiv să privească cu părere de rău spre greșelile sale din trecut. Unele din aceste greșeli au fost urmări ale slăbiciunii noastre, cum s'a întâmplat cu Pavel, când prigonea pe creștini, în credința că face un serviciu lui Dumnezeu. Dar, oricare ar fi cauza greșelilor noastre, ele ne dau puțină speranță și îmbărbătare când privim înapoi spre ele. Este mult mai bine să alergăm spre ținta propusă. Dumnezeu este binevoitor să nu-și mai aducă aminte de păcatele noastre.

9. Care lucru era dorit cu toată hotărîrea de apostol? Filip. 3, 14. u. p.

Cugetări pentru ziua Domnului

1 Oct. Mat. 8, 17.

„Mântuitorul nostru Isus Hristos veni în această lume spre a servi în mod neobosit trebuințelor oamenilor. Situațiile și nevoile celor ce căutau ajutorul Domnului erau de tot felul; dar nici unul din cei veniți la El nu pleca neajutat. Dintr'Insul curgea șivoiu de putere vindecătoare, iar oamenii se făceau sănătoși la corp, la minte și la suflet.”

8 Oct. Mat. 9, 35.

„În timpul servirii Sale, Domnul Isus întrebuița timp mai mult pentru vindecarea bolnavilor decât pentru predicare. Minunile Sale erau dovadă despre adevărul Cuvântului Său când zicea că El venise nu să piardă, ci să mântuiască sufletele oamenilor. Ori unde mergea, știrea despre bunătatea Sa ajungea înainte de Dânsul.”

15 Oct. Luca 7, 22.

„Vocea Domnului fusese prima pe care mulți o auzise, în viața lor; numele Său primul care fuse-

se rostit cândva de ei; iar fața Sa primă pe care ei o văzuse vreodată. De ce — atunci — n'ar fi iubit ei pe Domnul? Și de ce n'ar fi făcut ca lauda Sa să răsună pretutindeni? Așa cum trecea prin cetăți și prin sate, Domnul era un torent viu, care răspândește viață și bucurie.”

22 Oct. Mat. 15, 28.

„Domnul Isus nu trecea pe lângă nici o ființă omenească fără să o bage în seamă, ci intra să aplice medicamentul salvator la orice suflet. În orice societate se afla, El da învățatură potrivită timpului și împrejurărilor.”

29 Oct. Marcu 5, 34.

„Credința este un biruitor mai puternic decât moartea. Dacă bolnavii pot să fie aduși să-și fixeze ochii asupra Domnului, Marele Vindecător, atunci vom vedea rezultatele minunate. Aceasta dă viață pentru un corp și pentru suflet. Aceasta va face mai mult decât toate spaimile mormântului, prezentate celor fără ajutor.”

„Jugul meu este ușor”

Domnul Isus Hristos spune: „Jugul Meu este ușor.” Acest fapt îl pot constata, însă, numai aceia care îl poartă așa cum trebuie purtat. Fără o sinceră iubire și fără o încredere neclintită, jugul va deveni în curând obositor producând chiar răni. Una din viețile cele mai penibile (greu de dus) este viața aceluia care vrea să trăiască în parte pentru sine și în parte pentru Domnul Hristos. Pentru unul ca acesta cărarea este plină cu spini pe care mersul devine anevoios și jugul tot mai greu. Serviciul care se

face cu toată încredința este singurul serviciu folositor și plăcut.

Dacă până acum, iubite suflete, tu n'ei găsit jugul cel ușor, fii încredințat că vina este de partea ta și nicidecum de partea jugului; ceea ce trebuie să faci este să cauți să afli unde este greutatea, și odată găsită, s'o înălțuri pentru a deveni biruitor.

Fă așa fel pentru ca și tu să poți da o bună mărturie despre adevărul cuprins în cuvintele Mântuitorului: „Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”.

AM GĂSIT

Am găsit! Iată strigătul celui ce zi de zi și nopți la rând a muncit și s'a străduit ca să-și ajungă ținta urmărită.

Am găsit! A fost strigătul marilor savanți și cercetători ai tainelor naturii.

Am găsit! A răsunat din pieptul celui care stând aplecat atent asupra mașinei lui, la care lucrează, se frământa mereu și mereu cu gândul să afle cum va putea face ca această mașină să producă mai mult, mai bine și cu mai multă economie.

Mulți dintre noi au cedit cartea

Exodului în care este redată minunata istorisire a liberării poporului Israel de sub opăsarea Egiptului. Dar câți mai știu unde se găsesc scrise următoarele cuvinte de care se leagă frumoase istorisiri biblice: Cale de trei zile în inimă împietrită albă ca zăpada înu și orzul s'au spăimântat foarte tare s'au ridicat talazurile șaptezeci de finici ghiață albă ce faci tu nu este bine chenar de aur. 25/11, 25, 37, 11, 12

În clipele libere să încercăm a vedea de care eveniment biblic se leagă aceste cuvinte.

V. Florescu

Să fim sănătoși

În luna aceasta studiem, în continuare, capitolul: „Primele ajutoare în cazuri de accidente”.

1. Ce să facem când s'a ivit un foc?

2. Ce măsuri să luăm când simțim începutul unei răceli?

3. Ce să ținem mereu minte?

4. Care sunt cele cinci reguli în legătură cu aplicarea bandajelor?

5. Ce să facem când cineva a leșinat de căldură.

6. Ce este insolația și ce să facem unei persoane lovită de insolație?

V. Florescu

Biblia pe dinafară

A memoriza învățături frumoase este un lucru de seamă pentru fiecare om, căci ele îi vor fi de folos în viață și-i vor înobilă gândirea și vorbirea. Comoara adunată în felul acesta în minte, va da vieții un miros plăcut pentru toți din jur.

Simțim o bucurie văzând că mulți dintre cei ai noștri caută a face acest lucru, memorizând învățăturile și sfaturile Bibliei.

Numărul din dreptul fiecărui nume arată numărul textelor învățate.

Argel: Biroș Octavian 92, Semco Gheorghe 28; Beleni: Iftăre Zorachiva 218; Moroșan Gheorghe 30; Buzău: Calbă Ștefana 65, Dincă Constantin 218, Jurevic Elena 218, Macea: Ardelean Sofia, Dărvășan Ilie, Deac Maria, Mara Miri, Maur Ioan, Mercea Elena, Tolan Sida, fiecare 114; Satu Costea: Meana Micu 140; Socodor: Berar Suzana 78, Cazan Aurelia 37, Cazan Florica 118, Dihel Dimitrie 32, Indricău Sofia 61, Jigău Gheorghe 45, Mișcuța Ștefan 26, Otavă Maricara 69; Vâlcele: Dumitra Pârveu 54.

Din pricina spațiului restrâns pe care îl avem în revistă, nu putem publica decât numele aceluia care au învățat un număr mai mare de texte.

În cele ce urmează, publicăm numele celor care au învățat anumite cărți sau capitole din Biblie:

Argel: Alexandra Cocerhan: Ebr. capitolele 1 la 6; Matei 11 și Psalmii 1, 2 și 19, Hlosciuc Ecaterina: 2 Timotei 3; Huși: Dinescu Florica: Psalmul 25; Târnăveni: Weber Andrei ultima carte a Bibliei; Viziru: Ghiorghijă Silvia: epistola lui Iacob; Hagi Paraschiva: 1 Petru; Neacșu Lidia: 3 Ioan; Neacșu Nicu: 2 Ioan; Neacșu Titu: 1 Ioan; Neacșu Valeriu; Iuda.

Rezultatul concursului de poezii

În numărul 4 din Martie 1949 al revistei noastre „Curierul Adventist”, cetitorii noștri au fost invitați să participe la un concurs de poezii cu subiecte date. Subiectul poeziilor urma să fie una din cele trei virtuți creștine amintite în epistola 1 Corinteni 1, 1—13, adică: credința, speranța și iubirea.

Ne bucurăm că putem face cunoscut cetitorilor noștri — deși cu o oarecare întârziere — rezultatul și câteva date în legătură cu acest concurs. La concurs au participat 39 de autori, dintre care 19 aparțin Conferinței Muntenia; 11 Conferinței Dunărea; 3 Conferinței Moldova; 3 Conferinței Transilvania de Nord; 2 Conferinței Transilvania de Sud și 1 Conferinței Oltenia—Banat. Ținând seamă de cele trei subiecte date, participanții s’au prezentat cu un număr total de 80 poezii, dintre care 26 au avut ca subiect credința, 21 speranța și 33 iubirea.

Poeziile cele mai reușite, pre-

zentate la acest concurs, aparțin următorilor autori:

CONCURSUL: CREDINȚA

Premiul II

Gh. Constantinescu-Congo, Comuna Greci, jud. Ilfov.

Premiul III

Petre V. Cazan, Sighet.

CONCURSUL: SPERANȚA

Premiul I

Ion Bătrâna Voivodeni, București.

Premiul II

Petre V. Cazan, Sighet.

Premiul III

Gh. Constantinescu-Congo; Silvia Panaitescu, Ploești.

CONCURSUL: IUBIRE

Premiul I

Petre V. Cazan, Sighet.

Premiul II

Gh. Constantinescu - Congo, com. Greci, jud. Ilfov.

Redacția revistei nedispunând de fonduri din care — fiind vorba de premii — să poată da o ră-

plată autorilor poeziilor ieșite la concurs, premiarea lucrărilor constă în aceea că, aceste poezii vor fi publicate, pe rând, în revista „Curierul Adventist”, arătându-se totodată și ce fel de premiu onorific i s’a decernat fiecărei poezii.

Concursul de poezii început, revista dorește să-l continue, luând alte subiecte care se vor face cunoscut la timp.

Totodată rugăm pe stimatii noștri cetitori să ne trimeată și dânșii propunerile d-lor, privind subiectele de tratat.

Este cazul să amintim că în afară de poeziile premiate, au mai fost și altele destul de reușite, așa încât acei dintre participanți a căror poezii n’au fost premiate, e bine să continue a scrie mereu, dezvoltând astfel talentul primit tot mai mult. Redacția revistei mulțumește, pe această cale, tuturor celor 39 de participanți la concurs.

Gh. Indricău

Și eu știu

Deoarece este bine ca fiecare să știe să facă unele lucruri ce-i ajută a fi cât mai folositor în viață, pentru luna aceasta avem ceva practic.

Cei care iau parte la concursul din luna aceasta pot citi explicațiile ce sunt date amănunțit în cartea „Sănătatea familiei”, ce se poate procura la prețul de 36 lei plus porto și ambalaj.

Examinarea se va face atât teoretic cât și practic spre a se vedea dacă ce a învățat cu mintea poate să și facă practic. Pentru aceasta se va alege un timp și un loc potrivit.

1. Cum se face bandajarea capului, mâinii și piciorului unei persoane rănite.

2. Cum se aplică fiecare din cele patru feluri de feși sau bandaje.

3. Cum se scapă o persoană înecată.

4. Cum se face respirația artificială.

5. Cum să ajut unei persoane ce a suferit un șoc electric.

6. Cum se scapă o persoană dintr’o copcă de gheață.

V. Florescu

Poșta redacției

Sandu Moinaru. — Așteptăm să ne trimiteți o adeverință privind calitatea Dvs. de membru al Bisericii advente.

Șt. Ionescu-Viperești. — Din cele trimise, vom alege ceva spre publicare. Mai trimiteți.

Ady. — Constatăm la Dvs. înclinație poetică, totuși materialul trimis nu-l putem folosi pentru faptul că ceea ce ați spus, în poezie, despre Școală, se potrivește, a fi spus numai despre Cuvântul lui Dumnezeu și Domnul Isus. Așteptăm să ne trimiteți și alte lucrări în care să vă apropiați mai mult de realitățile doctrinare.

N. Bastoreală. — Mai încercați.

Luca Ilie-Bunești. — În poezia trimisă aveți unele versuri destul de reușite. Încercați să mai scrieți.

Sergiu Filipescu-Bădeni. — Acelaș răspuns ca pentru fr. Luca Ilie-Bunești.

N. Săvulescu-Petrova. — Vă rugăm să ne trimiteți și originalul poeziei „Isuse bun al vieții mele”, ca să ne putem da cât mai exact seama în ce a constatat prelucrarea pe care ați făcut-o. Cealaltă nu merge.

Emilia Bartoș-Iuda. — Așteptăm să ne trimiteți și originalul după care ați prelucrat poezia.

Virginia Șandru-Buzău. — Regretăm că nu vă putem împlini dorința. Suntem, însă, gata s’o împlinim, imediat ce vom primi ceva corespunzător.

*
Manuscrisele sosite la redacție până la data de 3 Iulie a. c. și care până acum n’au primit niciun răspuns prin poșta redacției, înseamnă că nu pot fi luate în considerare spre publicare. Atragem din nou atențiunea celor care ne trimet ceva spre publicare să obțină din partea fr. presbiter și dovada că este un bun membru al comunității, dovadă fără de care materialul, chiar bun fiind, nu va putea fi luat în considerare, întrucât revista „Curierul Adventist” este organul Culturii.

RECTIFICARE

La concursul „Să fim sănătoși” s’a scris greșit Comunitatea Licurici, de fapt fiind Lucieni—Dâmbovița.

La concursul „Și eu știu” s’a omis a fi trecut numele Marinescu Nela, care a luat parte la acest concurs împreună cu cei publicați mai înainte.

V. Florescu

Curierul Adventist

Organ al Culturii creștin A. Z. Ș.

Apare sub conducerea

unui comitet de redacție

Redacția și Administrația

București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

Anul XXVII Nr. 11—Octombrie 1949